

ἀνεπιτήδευτον εἰς ὅλα τῆς τὰ κινήματα. Ἐίχε μείνῃ παιδίον. Καὶ πόσον ἐλκυστικὸν ἦτο ὅλον τὸ ἐξωτερικὸν τῆς, μὲ τὸ λεπτοφυὲς καὶ ψυχρὸν πρόσωπόν τῆς, μὲ τοὺς μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ τὸ ἐκφραστικώτατον μειδίαμά τῆς.

Στυλινὴ μέλαινα κόρη ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, περιέβαλλε τὸ πρόσωπον καὶ ἐπηύανε τὴν ἔντασιν τῶν ἄβρων χρωμάτων. Ὅταν ἴστατο ὀρθία, μὲ τὴν ιδιάζουσαν αὐτῇ χάριν καὶ τὴν θελκτικὴν εὐκίνησιάν, τὸ εὐλόγιστον καὶ εὐμηκες σῶμα, καὶ παραδιδομένη μεθ' ὅλης τῆς ζωηρότητος εἰς τὰς στιγμαίας ἐντυπώσεις, δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀποστρέψῃ ἀπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα.

«Τώρα κοντεύουμε νὰ φθάσουμε. Νὰ τὸ Δρόννιγχαφ!» ἐφώναζεν ἀγαλλομένη, ὅτε ἡ ἄμαξα εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ὑπὸ ὕψηλῶν δένδρων περιβαλλομένην ὁδόν.

Ἡ μικρὰ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐν ᾧ παρετήρει μετὰ περιεργείας, συνηντήθησαν τὰ βλέμματα τῆς Μερτσέδες καὶ τοῦ Καϊῦ.

Εἰς τὰ βλέμματα ταῦτα ἐνυπῆρχε βαθεῖα, μὴ αἰκουστή ἀλλ' εὐγλωττος ἑκφρασις. Ἡγαπῶντο, ἀλλ' ἡγαπῶντο μὲ ἀγνὴν καὶ καθάραν ἀγάπην, αἱ εὐγενεῖς αὐτῶν φύσεις κατέπνιγον πάντα τὰ δευτερεύοντα συναισθήματα, αἵτινα οὐδὲν κοινὸν πρέπει νὰ ἔχῃσι μετὰ τοῦ τιμίου τούτου ἔρωτος.

Εἰς τὴν κλίμακα τοῦ μεγάρου ἴστατο περιμένουσα ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν. Ἐκράτει ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν τριετὴ υἱὸν τῆς Καϊῦ καὶ τὸ διετὲς θυγάτριόν τῆς, τὴν Ἰουλίαν. Ἡ Καρμελίτα ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἁμάξης ὡς σκίουρος καὶ ἀναβάσα ταχέως τὴν κλίμακα ἐνηγκαλίσθη μετὰ σφοδρᾶς ὀρμῆς τὰ ἀδελφία τῆς. Ἐν τῇ ὀρμῇ ταύτῃ τοῦ αἰσθηματὸς τῆς ἐλησμόνησε νὰ χαιρετίσῃ ἀμέσως τὴν μητέρα.

«Λοιπὸν! Καὶ γὰρ μὲ δὲν ἔχεις οὔτε χέρι οὔτε φίλημα;» ὑπέμνησεν ἡ γυνή, εἰς μάτην προσπαθοῦσα νὰ καλύψῃ τὴν δυσἀρεσκειάν τῆς.

«Σὲ ἐλησμόνησε ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν διὰ τὰ ἀδελφία τῆς» εἶπε πρὸς δικαιολόγησιν τῆς Καρμελίτας ἡ Μερτσέδες, συγχρόνως δὲ

κύψασα ἐνηγκαλίσθη τὰ μικρὰ παιδιά, αἵτινα ἐφαίνοντο ἐν ταῖς λευκαῖς ἐνδυμασίαις των, ὡς πρὸ μικροῦ ἐξανθήσαντα λευκόδια.

«Τώρα πηγαινὲς εἰς τὴν Καταιρίνα, νὰ σοὺ ἀλλάξῃ τὰ φορέματα,» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν πρὸς τὴν Καρμελίταν, μὲ τὴν συνήθη ψυχρότητα ἐν τῇ φωνῇ τῆς.

«Ἄχ, μητέρα, ἤθελα νὰ πάω πρῶτα εἰς τὸ σταῦλο νὰ ἰδῶ τὰ ἄλογα καὶ τὰς ἀγελάδας. Ἀφῆσέ με, παρακαλῶ, μητέρα, νὰ πάω!» εἶπε μὲ ὕψος κολακευτικὸν ἡ Καρμελίτα, τῆς ὁποίας οἱ ζωηροὶ παιδικοὶ ὀφθαλμοὶ εἶχον ἤδη ἀπορροφήσῃ τὰς νέας καὶ ἀσυνήθεις εἰκόνας.

«Ὅχι! Τώρα δὲ πᾶς εἰς τὴν Καταιρίνα!» εἶπε προστακτικῶς ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν μὲ ὕψος, μὴ δεχόμενον ἀντίστασιν.

Ἡ Καταιρίνα ἐπλησίασε καὶ παρέλαβε τὸ κοράσιον φιλοφρόνως παραινοῦσα αὐτό. Ἀλλ' ἡ Καρμελίτα διέστρεψεν ὀδυνηρῶς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐφάνη ὀργιλογὸν βλέμμα καὶ — δάκρυα.

Ἡ γυνὴ προσέλαβε σκοτεινὴν ὄψιν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ὁ Καϊὺ παρετήρησε μόνον τὴν πρῶτην συνάντησιν μεταξὺ τῆς γυναικὸς του καὶ τοῦ κορασίου του. Εἶδε τὴν ψυχρότητα τοῦ προσώπου τῆς, καὶ δυσηρεστημένως ἀπεσῶρθη εἰς τὰ δωμάτιά του, αἵτινα εὐρίσκοντο ἀμέσως πλησίον τῆς εἰσόδου δεξιά. Ἦδη ἡ ἁμαξα μὲ τοὺς ἀτμίζοντας ἵππους ἀνεχώρησε πάλιν, διαπεράσασα διὰ μέσου τῆς αὐλῆς. Δύο μεγάλοι κύνες ἐδραμον διώκοντες ἀλλήλους, ἡφανίσθησαν αὐτὶς μετὰ τῶν πυκνῶν θάμνων τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κειμένου μεγάλου κήπου, καὶ αἱ ὕλακα αὐτῶν ἀπήχησαν ταχέως. Στίφος περιστερῶν ἐφάνη ἱπτάμενον διὰ τοῦ ἀέρος, καὶ ἡ λευκότης αὐτῶν ἐξήρθη ἐπὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος γαλανοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὁ ἥλιος ἐχρόσωνε τὰ πάντα ἐν τῷ ἡρέμῳ τούτῳ κόσμῳ καὶ ἡ ἡσυχία μόλις διεκόπτετο ὑπὸ τῶν βραδῶν καὶ βαρέων βημάτων τῶν ζώων, αἵτινα ἤδη ἀπῆγοντο εἰς τοὺς σταύλους των.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Μ' ΑΓΑΠΑΙ — ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ . . .

Εἰς τὴν εἰκόνα ἐν σελ. 89, Αρ. 6.

Μὲ ἀγαπᾷ . . . δὲν μ' ἀγαπᾷ; — τοιαύτην ἀποτείνει ἐρώτησιν πρὸς τ' ἄνδρος τῆς ἡ νέα μειδιᾷ καὶ ἐν πρὸς ἐν τὰ φύλλα του βραδέως ἀποσπᾷ εἰς τὸ μικρὸν μαντεῖόν τῆς τὸ ζήτημα προτείνει.

Συγκίνησις τὸ στήθος τῆς γλυκεῖα συνταράσσει. Ἐπίχαρι μειδίαμα τὴν ὄψιν τῆς καλλύνει. Ἐλπίς θριάμβου τὸν παλμὸν αὐτῆς ἐπιταχύνει, τοῦ ἔρωτος δὲ ὄνειρα ὁ νοῦς τῆς ἀναπλάσσει.

Φεῦ! ἂν τὸ ἄνθος δυσμενὴ ἀπάντησιν ἐκδίδον, τὸ τελευταῖον φύλλον του — ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ — τῇ λέγῃ, ἐκ τοῦ λειμῶνος ἕτερον ἀνθύλλιον ἐκλέγει ἐκείνη, καὶ τὸ ἐκφυλλεῖ ἐκ νέου μετ' ἐλπίδων.

ΜΕ ΑΓΑΠΑΙ! . . — τὸ ἄνθος τῆς ἰδοὺ χρησμὸν ἐκδίδει εὐνοϊκὸν εἰς τὸ αἶσθημα τῆς ξανθοκόμου νέας . . . Ἐλπίδος ἡ ψυχὴ αὐτῆς πληροῦται νῦν ἀκραίας Κι' ἀθάνα ἀγαλλίασιν τὸ ὄμμα τῆς προδίδει! . . .

Ἐν Κερταίῳ.

Νικ. Κ. Μακρίδης.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο Μ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 113).

2. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΘΕΣΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἀδόλφου Wald (ἐν σελ. 117).

3. Ο ΑΡΤΟΣ ΗΜΩΝ Ο ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Ed. Selzam (ἐν σελ. 121).

Ἐν μικρῷ ὑπὸ τὴν στέγην δωματίῳ μὲ τοίχους γυμνοὺς κατοικεῖ ἡ πτωχὴ ὀρφανή, ἥτις κερδίζει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς παίζουσα τὴν ἄρπαν. Ποσάκις ἔβρεξε τὸν ξηρὸν ἄρτον τῆς μὲ δάκρυα καὶ ποσάκις κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας! Μία μόνῃ παρηγορίᾳ εὐρίσκετο πάντοτε

παρὰ τῷ πλευρῷ τῆς ἐν τῇ διηνεκεῖ δυστυχίᾳ τοῦ ἐρήμου καὶ μονοτόνου βίου τῆς — ἡ ἄρπα. Ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κιβωτίου, ὅπερ ἐκκληρονόμησε παρὰ τῆς μητρός, κάθηται ἡ ὀρφανὴ κόρη καὶ διὰ τῶν εὐκινήτων δακτύλων ἐξέλκει ἀπὸ τῶν χορδῶν τὰς μαγικὰς ἀρμονίας, αἵτινες πληροῦσι τὰ στήθη τῆς θείας καὶ ἀνεκφράστου ἡδονῆς· τότε ἡ ὀρφανὴ λησμονεῖ τὴν πείναν καὶ τὰς θλίψεις, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς μετεωρίζεται εἰς τοὺς φωτεινοὺς αἰθέρας τοῦ θαυμασίου κόσμου τῶν τόνων.

4. ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΦΑΓΟΣ (ἐν σελ. 124).